

PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

7. rész – Betegség és háború

1912 márciusában súlyosbodik Pio atya betegsége. A huszonöt éves szerzetes majdnem megvakul. Előljárói, hogy kíméljék, mentesítik néhány kötelezettsége alól: a breviárium olvasása helyett mondhatja a Rózsafüzért. A kapucinusok körében kezd felülkerekedni az a vélemény, hogy véget kell vetni a huzavonának, és végleg meg kell szabadulni ettől a titokzatos betegről. A közösség szabályzata teljesen egyértelmű. A ferences család minden tagjának tartania kell magát a szegénység, szüzesség és engedelmesség fogadalmához. További követelmény, hogy a szerzetes kolostorban éljen, prédikáljon, gyóntassa a híveket, hirdesse az evangéliumot minden embernek, és az Anyaszentegyház előírásai szerint imádkozzon. Francesco Forgione azonban képtelen kolostorban élni. Megromlott látása miatt már a breviáriumot sem olvashatja. Nem prédikál, nem gyóntat, misszióba sem mehet. Betegsége gátolja az előjáróinak való engedelmisségben is. Marad hát a szüzesség és szegénység. Ilyen körülmények között nem lehet megélni a ferences kapucinus regulát. Ha Pio atya az Úr munkása akar maradni – mondják előjárói -, hagyja el családját, és kérje, hogy egyházmegyéjében osszák be világi papnak. Így majd nem kell közösségben lennie, nyugodtan élhet otthon, anyja és családtagjai körében, akik majd gondoskodnak szükségleteiről. Hosszadalmas vita után a szerzetes kongregációra bízzák a döntést. Pio atya megkönnyebbülten sóhajt fel, mikor megkapja a jóváhagyást, hogy súlyos egészségi állapotára való tekintettel nem kell kolostorban élnie. Rómában az ő kérvényét fogadták el, rendtársaiét pedig, akik el akarták távolítani a szerzetesrendből, elutasították. Pio atya csak ütközetet nyert. A küzdelem folytatódik. Szenvedései Olaszország bizonytalan helyzete miatt is fokozódnak.

A háborús készülődés közepette, 1914. augusztus 20-án meghal X. Piusz pápa. Szeptember 1-jén a Szent Kollégiumot alkotó hatvanöt bíboros közül ötvenhelen konklávéba mennek, és szeptember 3-án, tízfordulós szavazás után Giacomo Della Chiesa bíborost választják pápává, aki a **XV. Benedek** nevet veszi fel. Amikor Olaszország belép az első világháborúba Francesco Forgionét is behívják katonának. November 6-án kell megjelennie Beneventóban. Senki nem hiszi, hogy besorozható lenne, ám az orvosi bizottság nem sokat teketóriázik, és a rejtélyes betegségben szenvedő fiatal kapucinust – akinek betegségét eddig még senkinek sem sikerült diagnosztizálnia – a nápolyi Szentháromság Hadikórház 10. egészségügyi századához küldi. Pio atya néhány sebesült katonától hall a véres ütközetekről. Arra kéri Istent, kímélje meg attól a szégyentől, hogy embertársai ellen kelljen fegyvert fognia. A Szentháromság Hadikórház orvosai meggyőződnek róla, hogy az újonc még arra sem lenne képes, hogy a katonáknak misézzen, így hazaküldik egy év rendkívüli szabadságra.

A világ – ahogyan a pápa egyik felejtethetlen karácsonyi üzenetében jellemzi – immár csupa sírgödör és kórház. Az esztelen öldöklés percről percre emészti fel Olaszország határait. A szellemi erejével mindenkit megdöbbenítő XV. Benedek gyűjtésre szólítja fel az Egyházat, hogy megszervezhessék a háború sújtotta családok segélyezését. A külföldi nunciatúrák és az olaszországi püspökségek segélyközpontokká alakulnak. Pio atya is szeretne hasznos lenni, de nem tudja, hogyan. Elszigetelten él szülőfalujában, és onnan, Pietrelcinából levelezés útján tart kapcsolatot a háború miatt még nehezebb helyzetbe került emberekkel. Ez az egyetlen lehetséges módja annak, hogy hozzájáruljon a szörnyű konfliktus sújtotta emberiség szenvedéseinek enyhítéséhez.

A kapucinusok provinciális, Benedetto atya nem azok közé tartozik, akik – a nápolyi tábori orvosok által kiadott rendkívüli betegszabadságolás alapján is – meg vannak győződve Pio atya betegségének súlyosságáról, ezért elrendeli, hogy az ifjú szerzetes maradjon Foggiában, a Szent Anna közösségben. A foggiai éghajlat nem éppen ideális, és az újonnan érkezett testvér egészsége megint rosszra fordul. A kolostor orvosa kijelenti, hogy a helyzet nem súlyos, de nem is szabad túl könnyedén venni: teljes nyugalmat és némi orvosságot rendel tehát. A közösségben felröppen a hír, hogy az ifjabb Forgionét a tüdőbaj egyik súlyosabb formája fertőzte meg: az a betegség, mely mindenütt, de kiváltképp Dél-Olaszország szegény lakossága körében szedi áldozatait. Az orvos kijelenti, hogy ez nem így van, ám néha a koholmányok többet nyomnak a latban, mint a tudományos diagnózis. Aztán meg olyan természetfölötti jelenségekről szóló híresztelések is szárnyra kapnak, melyek az állítólagos tébécés cellájában következtek be. Ezek is csak egyre súlyosbítják a helyzetet. Pio atya belső gyötrelme leírhatatlan. Éjszaka a Gonosz üldözi engesztelhetetlen gyűlölettel, és kemény próbatételnek veti alá. Cellájában a sáttánnal való küzdelem az utolsó leheletéig tart. Gyakran úgy érzi, feladja, összeroskad. Ám a démon végül mindig visszavonul, és menekülés közben mindent elsodor. A foggiai kolostorban nagy a hitetlenkedés. A testvérek között a tébécé ellen folyik a legádázabb küzdelem. Hosszú elmélkedései során Pio atya felismeri, hogy valamiféle misztérium kerítette hatalmába. 1916. július 28-án az egyik testvér, Paolino atya elviszi Pio atyát a Gargano hegyei között fekvő **San Giovanni Rotondóba**, egy kis kirándulásra. Szeretné, ha csak átmenetileg is, megmenthetné a szokásosnál perzselőbb nyár elviselhetetlen hőségétől. A tenger szintje fölött hatszáz méter magasan áll az 1540-ben épített kapucinus kolostor. 1624-ben egy szörnyű földrengés romba döntötte a kis templomot, de öt évvel később újjáépítették. Míg Európa háborútól vérzik, ezen az ég és föld között függő, rózsaszínben játszó sziklán egy szép közösség működik Szent Ferenc szegénységben és egyszerűségeken alapuló regulája szerint. .... (folytatás következik)

Pio atya gondolatai, útmutatásai erre a hónapra...

* A legszebb hitvallás az, ami a sötétben szakad föl belőled, az áldozatban, a fájdalomban, amikor megfeszült erővel akarod a jót. Ez az, ami villámként hasít lelked sötétségébe, ez a vihar világossága, amely fölemel és Istenhez vezet.

* Ezen a földön mindenkinek megvan a maga keresztje. Úgy kell azonban cselekednünk, hogy ne a bal, hanem a jobb latorrá váljunk.

* Jézus életében nem arra kér téged, hogy hordozd vele a nehéz keresztet. A keresztnek csak egy kis darabját kell vinned: az emberi fájdalmakat.

* Tudom jól, gyermekem, hogy keresztutad egyre fájdalmasabb. Gondolj azonban arra, hogy Jézus a Golgotán váltott meg bennünket, és a megváltott lelkek üdvözülésének a Kálvárián kell beteljesednie.

* Az Úr néha megéreztetni veled a kereszt súlyát. Ez a teher elviselhetetlennek tűnik, de viszed, mert az Úr szeretetében és irgalmasságában kezét nyújtja és erőt ad neked.

* A jó szív mindig erős. Szenved, de elrejtíti könnyeit. Az emberekért és Istenért hozott áldozatban talál vigaszt.

* Odaadón járjuk a keresztutat érte, aki föláldozta magát értünk. Türelemmel járjuk utunkat, bízva abban, hogy följutunk a Tábor hegyére

* Erősen és kitartóan kapaszkodj Istenbe! Minden szereteted, minden kínod, teljes valód szenteld neki, és türelemmel várd a szép nap visszatértét, amikor a lelki szárazságban, elhagyatottságban és sötétségben meglátogat majd a Vőlegény.

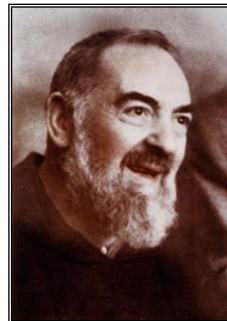
* Az élet keresztút, de ezt az utat vidáman kell járnunk. A keresztet a Vőlegény ajándékai, és én féltékenyen őrzöm azokat. Szenvedéseim örömteliek. Csak akkor szenvedek, amikor nem szenvedek.

* Az angyalok csak azért féltékenyek ránk, mert ők nem szenvedhetnek Istenért. Csak a fájdalom árán mondhatja biztosan a lélek: - Istenem, ugye látod, hogy szeretlek?!

* Határtalan örömet érzek, hogy az Úr bőkezűségében mindig kedveskedik lelkednek. Tudom, hogy szenvedsz, de nem éppen ez a biztos jele annak, hogy Isten szeret téged?! Tudom, hogy szenvedsz, de nem ez-e a megkülönböztető jele minden léleknek, amely eledelül és örökségül Istent, a keresztre feszített Istent választotta? Tudom, hogy lelked mindig próbák alatt áll és körül fog a sötétség – de legyen elég neked, gyermekem, tudni azt, hogy Jézus veled és benned van.

* Fogadj el minden fájdalmat és meg nem értést, amely főnről ered! Így leszel tökéletes és így leszel szentté.

* Igen, én szeretem a keresztet. Csak a keresztet. Szeretem, mert mindig ott látom Jézus vállán.

„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio

2/3.

„Arra vágyom, hogy elköltözzek és Krisztussal egyesüljek...”

Felettesei, látoán rátermettségének és gyakoroltságának fogyatékos voltát, de ugyanakkor szelídségét és rendkívüli alázatát is, a leghálátlanabb és legkevésbé kívánatos munkákra osztották be. Így lett belőle küldönc, laktanya-takarító, létszámtöltelék... és bűnbak. Mégsem ez sújtotta legjobban. Keresztre feszített Ura iránti szeretetből bármilyen szenvedés édesnek látszott volna előtte. De a kaszárnyaélet romlott levegőjébe való belekeveredés, a sikamlós beszédek, bajtársainak gátlás nélküli modora, a leplezetlenül mutogatott kicsapongás, a durva szavakkal, szitkozódással és káromkodással megtűzdelt beszéd, egyszóval a katonai szolgálatnak egész árnyoldala, mely különösen a tartaléksapatoknál mutatkozik meg – mindez kegyetlenül gyötörte. Lehet-e elképzelni kegyetlenebb alábukást, mint amit neki kellett megtennie ferences paradicsomából egy alig sejtett, talán nem is ismert ocsmányság poklába?

Istennek azonban megvoltak a saját tervei, amelyek – mint mindig is – zavarba ejtő jellegűek, s egyben üdvösségesek. Padre Piónak, aki felajánlotta magát a bűnösökért, meg kellett ismernie – nem könyvekből, hanem közvetlen közlőre, egész szörnyűségében kitergetve és küszködve a végtelen igazságossággal – a bűnt.

Nemcsak a bűnt ismeri meg. Megtanulja azt is, hogy szeresse a bűnösöket. Ezen a fertőn keresztül, amely eltorzíja őket, a kegyelemtől kifinomult tekintete felismeri a bűntől megkötözött, de istengyermeki származással bíró halhatatlan lelkeket. A megpróbáltatás tüzeiben ez a szemlélődésre hajlamos szerzetes lassanként apostollá edződik: **„Arra vágyom, hogy elköltözzek és Krisztussal egyesüljek, ez mindennél jobb volna. De szükségesebb, hogy testben maradjak, miattatok... Hiszen senki sem tudja elképzelni, mit szenvednek egyes lelkek, amikor a száműzetésnek ehhez a földjéhez látják odaláncolva magukat. – Mint egy fiú, aki gyengéd érzülettel ragaszkodik atyjához, és szívesen aláveti magát minden megaláztatásnak; aki még a legalantasabb munkákat is elvégzi, melyeket atyja rákényszeríteni kegyeskedett – nem pusztán azért, mert nem akar ellentétbe kerülni vele, hanem mivel mindenben, még a legcsekélyebb dolgokban is örömet kíván szerezni neki...”**

(Beszámoló Padre Pio 1914. november 6-án kezdődő katonai szolgálatáról, amelyet egy nápolyi hadikórházban töltött. – Részlet Maria Winowska Padre Pio igazi arca című könyvből.)